

FOC NOU

A poc a poc la vida de la Generalitat s'ha anat extingit. Ningú no l'ha enterrada, però ja fa més d'un any que els catalans tenim la sensació de vetllar un cadàver. El seu silenci és absolut, impressionant. Poden reviscolar-se les persecucions a Catalunya: la Generalitat no promou cap protesta. Es produeixen fets internacionals adés favorables, adés desfavorables a la nostra causa: en cap cas no sabem que pensa la Generalitat. Es projecten moviments encaminats a unificar les activitats catalanes i, ni davant de l'entusiasme dels uns i del recel dels altres, la Generalitat no dona mostres d'aprovació ni de refús. Desapareix el President del Parlament de Catalunya, i la Generalitat permet que s'estableixi una situació confusiónaire, de manera que ja ni sabem si tenim o no Parlament. Neixen i moren editorials i revistes, on es congrien encara moltes il·lusions, i la Generalitat, que no posseïeix cap organ propi d'expressió, no dona mostres de satisfacció o de disgust. Per a res ni per a ningú no té una paraula d'estímul, i mai no troba una oportunitat escaient per a dirigir a l'interior o a l'exterior un missatge de fe i d'esperança. En aquesta actitud sembla que almenys hauria d'estimar els morts. Però desapareixen figures que ja tenen una significació històrica, i la Generalitat ni tan sols té esma de fer-se intèrpret del dol nacional. Ha renunciat no sols a l'acció sinó a l'ús més elemental de la paraula.

Com a conseqüència els catalans es troben desorientats i decebuts. Alguns van avenint-se a aquesta situació que es torna còmode, i es desentenen de tots els problemes i esvaeixen els neguits. Oblidem que Catalunya travessa un dels moments més greus de la seva història i que ha entrat en un tombant que fins pot desaparèixer o caure de nou en un provincianisme eixorc. Oblidem els deures cívics més elementals i les responsabilitats que a tots ens pertoen. Les enormes possibilitats de l'emigració que no han estat mai encara possades completament en joc, acaben malbaratant-se, i l'inconformisme, l'enyor i el sentiment català no troben altra via per a expandir-se que un alegre patriotisme de porró i de barretina.